

OS IDIOTAS

Lars von Trier, 1998

990

ESTREA EN NUMAX: 08.08.2022 | V.O.S.E. | +18 | 117 min

Un grupo de mozos comparte un mesmo interese: a idiotez. Cunha casa de campo como base, pasa o seu tempo libre xuntos explorando os ocultos e pouco apreciados valores da idiotez. O grupo adícase a enfrontarse á sociedade coas súas idioteces. Karen, unha muller solitaria e reservada, únese ao grupo despois de participar involuntariamente nunha das súas actuacións.

«Con humor ofensivo e sorprendente elegancia, von Trier crea algo único e memorable»

Peter Travers ROLLING STONE

Unha breve guía para achegarse ao Spassing d'Os Idiotas de Lars von Trier

Por Joseph Jon Lanthier

Que é o *spassing*?

O *spassing*, como se ve na primeira entrada oficial de Lars von Trier no Dogma 95, *Os idiotas*, é un híbrido nebuloso de protesta sociopolítica e xogo de roles terapéutico de bricolaxe a través do cal o *passer* intenta descubrir o seu "idiota interior". A maioría das veces, as testemuñas confunden esta técnica cunha enfermidade mental, ben sexa xenuína ou finxida. Porén, este tipo de teatro, que primeiro se practica en pequenos grupos e logo se representa ante un público que non sabe que o é, supón unha metodoloxía facilmente representable para afrontar o trauma persoal mediante o recoñecemento corporal, así como para esclarecer as tendencias esenciais dos espectadores cara a benevolencia ou a hostilidade.

Como comezou o *spassing*?

Un indolente danés de clase media chamado Stoffer perfeccionou a técnica cos seus amigos mentres coidaba a casa do seu tío a finais dos anos 90. Ao comezo era unha forma de rebelión pseudomarxista que pretendía animar e curar as vidas mesquiñas e rotas de Stoffer e os seus socios, pero o *spassing* rapidamente cobrou vida propia como disciplina psicosociolóxica experimental e utópica. O *spassing* converteuse nun dos poucos modelos de dramaterapia nos que tanto o intérprete como o seu público son analizados por igual.

Como se pode facer *spass*?

É moi fácil. Siga estes sinxelos pasos, extraídos do fascinante e chocante documental de Lars von Trier sobre Stoffer e os seus socios:

1. Decidir definitivamente facer *spass*. Parece un paso insignificante, pero a forza de vontade é esencial para *spassear*; posto que o *spassing* provoca confusión e resentimento coa mesma frecuencia que invita á simpatía. Un debe aprender a encontrar estímulo no rexeitamento así como na piedade aprobatoria.
2. Adoptar un carácter *spass*. Será o tipo de *passer* que babea a comida e a auga nos restaurantes? O tipo perpetuamente tímido que se balancea suavemente e ten os dedos en forma de garra? Todos son válidos. Intente configurar os seus tics de espasmo en torno ao trauma persoal que busca explotar e conquistar, se é posible. Reviva e recree momentos de violencia do seu pasado.
3. *Spass* en público. Escolla un lugar discreto para o teu primeiro *spass* ao aire libre. Quizais un parque para cans. Se todo vai ben, pase a zonas máis concorridas, como tendas de comida e praias. Non deixe que unhas poucas reaccións de desgusto ou intercambios abusivos o desanimen. A medida que a súa técnica mellora, tamén o fará o seu apetito polo *spassing* de alto risco.
4. *Spass* para os amigos, a familia e os compañeiros de traballo. O obxectivo, tal e como sinalan Stoffer e os seus colaboradores, é ser capaz de entrelazar a identidade do seu "idiota interior" e alcanzar a utopía conceptual de Stoffer: o individuo é amado e reforzado positivamente tanto por el mesmo como pola súa contorna

Isto non se pode lograr sen certa dificultade, por suposto, pero permítase traballar ata a actualización da técnica con constancia. E non esqueza nunca: se un membro da familia ou un compañeiro de traballo non quere o seu idiota interior, simplemente non o quere a vostede.